

[Stein.]

Kam, og netop derfor er det efter min Mening nødvendigt, at man ikke binder sig ved et Tvangssystem, men bevarer en vis Bevægelighed, og at man søger at opnaa det nøjest mulige Samarbejde med Bankerne for at naa det bedst mulige Resultat.

Ministeren henviste til, at han jo fik en Bemyndigelse til at dispensere. Ja, en saadan Bemyndigelse gives der i Lovforslaget, vel at mærke i særlige Tilfælde. Men jeg kan ikke se, at Anvendelsen af denne Bestemmelse bøder paa det, som er Pointen i Sagen.

Den højtærede Minister understregede meget stærkt, at Regeringen jo ikke af egen fri Villie gaar ind i det, der her foreslaas. Nej, men saa meget lettere burde og maatte det være at komme paa Forhandlingsfod, saaledes at man ved fælles Arbejde kunde naa det bedst mulige Resultat. Ministeren sagde, at Banker og Sparekasser havde haft Opfordringen, men nu var Tiden forpasset. Ja, Opfordringen og Opfordringen — det er muligt, at de har haft den, jeg staar ikke her for at forsvare Banker og Sparekasser. Jeg nævner blot dette, at Bankerne, som alle ved, for længst har givet Tilsagn om ad Frivillighedens Vej at gaa ned til $3\frac{1}{2}$ à 4 pCt., medens derimod Sparekasserne har haft visse Betænkeligheder, Betænkeligheder, som jeg tror efterhaanden er blevet overvundet, hvorfor jeg mener, at man i dette Øjeblik maatte kunne opnaa en fælles Aftale med baade Banker og Sparekasser om de $3\frac{1}{2}$ à 4 pCt. Men jeg nægter ikke, at det forekommer mig beklageligt, at den højtærede Handelsminister stiller sig paa det Standpunkt at sige: Nu er Tiden forpasset. Thi dermed lukker den højtærede Handelsminister i Virkeligheden af for Mulighederne for en Forhandling. Jeg ser saaledes paa det, at det ikke er for Bankernes Skyld, at de Foranstaltninger, det her drejer sig om, skal træffes, men for Samfundets Skyld, for at man kan naa det for Samfundet bedste Resultat, det Resultat, som vi til syvende og sidst alle sammen ønsker.

Den højtærede Handelsminister sagde, at jeg havde talt om, at man gennem dette Lovforslag tog Forvaltningen af Pengene ud af Bankernes og Sparekassernes Hænder. Mine Ord faldt ikke paa den Maade, og de var ikke at forstaa saa haandgribeligt, som den højtærede Minister har forstaaet dem. Hvad jeg har sagt, er, at dette Lovforslags Gennemførelse vil have til Følge, at Kapitalen, Pengene, søger ud ad alle mulige Kanaler, ad saadanne Kanaler, at man

overhovedet ikke kan kontrollere deres Anvendelse, og jeg tror, det skal vise sig tilstrækkelig tydeligt.

Jeg anførte i Gaar, at man allerede paa nærværende Tidspunkt kan konstatere, at Banker og Sparekasser rundt omkring i Landet af Frygt for det, der her viser sig, praktisk talt har indstillet deres Kreditgivning. Der er altsaa foregaaet en Udvikling stik modsat den, som man tilsigter gennem denne Lovgivning.

Den højtærede Minister understregede endvidere, at Pengeinstitutterne ikke har kunnet klare sig selv. Det er rigtigt, at Pengeinstitutterne har haft og har adskillige Vanskeligheder at kæmpe med. Men lad os se, hvorfra disse stammer. Ministeren nævnte selv Kreditindskrænkningen. Den Kreditindskrænkning, der her er Tale om, var den, der paa et givet Tidspunkt blev sat i Scene af Nationalbanken i Forbindelse med den høje Regering. Jeg siger ikke noget om, hvorvidt den var berettiget eller ej, men den skabte, navnlig for Landets Sparekasser, en Række ganske overordentlig store Vanskeligheder. Og ser vi paa de henholdende Love, hvorved jeg altsaa forstaar Henstandsloven, Indfrysningslovbestemmelserne o. s. v., falder de i meget høj Grad tilbage netop paa Pengeinstitutterne og i første Række paa Landets Sparekasser. Naar man nu igen kommer og vil iværksætte Foranstaltninger og Indgreb overfor Banker og Sparekasser, maa man tage i Betragtning, at man her staar overfor Institutter, som man i Forvejen paa en Række Omraader har svækket i deres Virksomhed. Derfor skal man være varsom.

Den højtærede Minister forstod mine Udtalelser i Gaar derhen, at jeg havde fremsat voldsomme Anklager. Jeg har ikke selv opfattet mine Bemærkninger som voldsomme Anklager, jeg anklager overhovedet ingen, heller ikke den høje Regering eller den højtærede Handelsminister. Jeg har ønsket at paapege det ene, at det Lovforslag, vi her behandler, ikke fører til vort fælles Maal, til det, som vi alle ønsker, som ogsaa jeg ønsker. Derfor var det, jeg betegnede Lovforslaget som økonomisk Kvaksalveri.

Jeg kan ikke tiltræde den højtærede Ministers Opfattelse, at en Rentesaenkning her i Landet ikke kan komme i Stand ad Frivillighedens Vej. Det mener jeg, den meget vel kan. Og naar Ministeren spørger om Recepten, vil jeg svare, at min Recept er den — den laa for øvrigt allerede i mine Udtalelser i Gaar —, at vi i dette Øjeblik bør optage Forhandling med Banker og Sparekasser og slutte en Overenskomst med